Pregaria.cat

Entrada

Fixa't en el meu Fill

Tots van ser puntuals, cosa rara. A les 10 comença la trobada. Hi ha l'Eduard, la Meritxell, l'Anna, el Pere... etc. Després de salutacions i alguna broma es llegeix l'Evangeli.

L'endemà, quan baixaven de la muntanya, sortí a rebre'l una gentada. Un de la gent cridà: "Mestre, t'ho demano. Fixa't en el meu fill; és l'únic que tinc. Sovint un esperit se n'apodera i, tot d'una, es posa a xisclar, li provoca convulsions i li fa treure bromera, i, quan finalment l'abandona, el deixa masegat de cap a peus..." (Lluc 9, 37-43)

Acabada la lectura es fa un silenci intens. És l'Anna la primera que parla. Paraules directes, carregades de certa emoció i ràpides com una metralladora.

He llegit que a Espanya hi ha dos milions d'infants que viuen en la pobresa. És una cosa que se'm fa molt dura, dos milions!... Ells, quina culpa en tenen de la crisi, de les hipoteques, de les retallades... Si us plau, on som!!! Entenc perfectament el pare que li crida a Jesús "t'ho demano, fixa't en el meu fill". Quants pares i mares criden el mateix... "Fixeu-vos en el nostres fills, si us plau."

Torna l'intens silenci al grup. Els ulls de l'Anna estan un xic molls de l'emoció. Li ha sortit del seu cor, com un ruixat d'estiu. Els altres es miren i van afegint comentaris sobre els infants de Gaza, els de Sierra Leone, els que són assassinats a Síria... etc... etc.

"Com és possible que en un món tan avançat en tecnologia, amb tant poder militar i econòmic, un món ple de luxes i de despeses inútils estiguin passant aquestes situacions? Estem tots bojos?"

Ells no estan bojos. Són joves. Tercer i quart de carrera. Des que es varen preparar com a grup per a la confirmació que es reuneixen cada quinze dies. La injustícia els ha mossegat per dintre. No poden entendre una fe que giri l'espatlla a les realitats socials i que no es comprometi amb la lluita per la justícia. Alguns a les vacances han anat a l'Àfrica; els ha marcat com un ferro. Tots es pregunten què poden, què han de fer, i com han de vèncer la temptació que tot està perdut. No ho poden admetre. Saben que les coses poden canviar. La ràbia pot ser bona com a motor d'arrancada. Però després ha de seguir un treball constant, unit a la reflexió, a l'austeritat de vida, a la connexió amb altres i amb entitats que lluitin. Tot, menys quedar-se a casa cultivant el seu ego i pendents de quatre burrades.

Quan han marxat i resta la sala solitària tu et preguntes: *Són una nova generació; Senyor, que siguin i actuïn millor que nosaltres.*

Jesús Renau sj.